

УТВРЂУЈЕ СЕ да су на главни претрес приступили:

- **заменик тужиоца за ратне злочине Веселин Мрдак,**
- **пуномоћници оштећених, Наташа Кандић и Милена Васић,**
- **сви оптужени и**
- **браниоци, адвокати Игор Олујић, Војислав Вукотић, Миладин Живановић, Јасмина Живић, која ће на данашњем претресу мењати и адвоката Здравка Крстића, Борис Зорко, који ће на данашњем претресу мењати и адвоката Ђорђа Калања, Гордана Живановић, Слободан Живковић и Бранислава Фурјановић и**
- **приступила сведок Викица Филић.**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете сведока да позовете.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се главни претрес ОДРЖИ.

Претрес је ЈАВАН:

Главни претрес СЕ НАСТАВЉА у 14 часова и 42 минута.

НАСТАВАК ДОКАЗНОГ ПОСТУПКА

САСЛУШАЊЕ СВЕДОКА

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има ту столица да сведок седне? Добар дан.

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Викица Филић, од оца Марка?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По занимању сте?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Трговац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Трговац, са боравиштем Ловас, Стјепана Радића бр.16. Година рођења?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: 1953.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рођена 1953. године у месту Ловас. Да ли сте у сродству или у завади са Љубаном Деветаком, Миланом Девчић, Миланом Радојчић, Жељком Крњајић, Миодрагом Димитријевић, Дарком Перић, Радованом Влајковић, Радисавом Јосиповић, Јованом Димитријевић, Сашом Стојановаћ, Драганом Бачић, Зораном Косијер, Петронијем Стевановићем и Александром Николајидис?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Нисам, ни у сродству ни у завади.

Са оптуженима несродна, није у завади.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Госпођо Филић, бићете саслушани као сведок. Као сведок сте дужни истину да говорите. Давање лажног исказа је кривично дело. Пре него што кренете да сведочите, положићете заклетву, тако што ћете прочитати тај текст испред Вас, а иначе нисте дужни да одговарате на поједина питања, уколико бисте себе или неког свог блиског сродника изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу. Изволите, прочитајте тај текст испред Вас.

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питана, говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато, нећу прећутати.

Опоменута, упозорена, а након полагања заклетве, изјављује:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете да седнете. Пред овим судом подигнута је оптужница против ових четрнаест лица која сам Вам прочитала због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва. Предмет ове оптужбе су догађаји у месту Ловас у октобру и новембру месецу 1991. године, догађаји у вези напада, дешавања у самом месту и на минском пољу и страдања у тим догађајима 69 цивила хрватске

националности. Испричаћете суду све што Ви знате у вези тога. Ви сте да пута саслушавани, једном у суду у Вуковару 06.09.2004. године и 20.04.2005. године. Да ли остајете при овим исказима које сте дали раније?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испричаћете суду шта је све Вама познато у вези тих дешавања. Суд Вас неће питати она питања и оно што је везано, што сте причали на овом претресу од 06.09.2004. године, везано за догађаје за Зорана и Обрада Тепавца, јер они нису предмет ове оптужнице, тако да ћете Ви причати све оно што Ви знате у вези тих дешавања, почев од оног дана, значи када је био напад, па надаље.

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Напад је био 10.10.1991. године у јутрањим сатима. Ја сам имала трговину приватну и побегла сам у родитељску кућу када сам чула да се пуца, нисам ишла то јутро радити, јер су ми дојавили да су упали четници, наводно, неки четници, кажу, упала нека војска и четници и немој ићи на посао и ја нисам никуда ишла. Остала сам у родитељској кући са родитељима. Када смо ми, чула се пуцњава. И пре тога су авиони ракетирали цркву у Ловасу, летела су два авиона па су рекетирали цркву, гађали су је пар пута у ниском лету још док сам ја радила у трговини пре тог напада. И када је нападнут Ловас, то јутро појавила се и војска, касније у каснијим сатима, пролазила је војска и у сваку кућу је улазила, лупали су, разбијали, улазили, викали, има ли кога, а онда сам ја хтела ићи у моју кућу, рекли су да не идем, да тамо је све излупано, трговину су ми разбили, уништили, носили су све ван што је остало и то је почело 10.10. то јутро. Онда су почели убијати по улицама људе, ко год се затекао на улици, тај је убијен, Ката Павличевић, она је убијена исто на улици, Краљевић је убијен на улици, ишао је из трговине по цигаре, ишао је из трговине, њега су убили на улици. Ми нисмо знали ко је дошао, ми смо мислили да је војска, међутим, дошли су четници са кокардама на челу, то што никада нисам видела у животу, ја сам први пут видела онда како изгледају четници. Ловили су по Ловасу људе, убијали по кућама ког су нашли, терали нас вани из кућа, где кога има, пуцали по кућама, разбијали прозоре, тражили су некога ко, тражили су мушкарце, само да мушкарце поубијају. Ја сам мог тату сакрила, тако да га не нађу да га не убију тај дан. Међутим, чула сам да се убија пуно људи. У следећим данима јако се пуно људи убило. Све што је остало у Ловасу и који су се вратили, који су бежали вратили се поубијани сви. Људе су убијали по кућама, по гаражама, младиће, тукли, мучили, убијали. Ја сам била заточена, онда су мене заточили у опћину су ме одвели, лишена сам била слободе, била сам у опћини. Ишли смо на присилни рад. Свако јутро смо ишли у 6 сати на посао, у 7 сати на посао, у четири смо се враћали, био је полицијски

сат. Нисмо се после смели кретати. Они су нас нон-стоп малтретирали и тамо су пуцали, брали смо кукурузе на минус једанаест степени, сви смо ишли на присилни рад и носили смо беле траке као Жидови, постали смо Жидови 1991. године. Морали смо на куће хрватске ставити беле траке и на руку беле траке, тако да будемо као Жидови. Убијали су, мучили људе, силовали жене. Ја сам прошла тај пакао, а за све је одговоран и крив Љубан Деветак, јер по његовом налогу се све то радило. Он је слао све у смрт и на минско поље људе послао да се поубијају. Мој отац је рањен на минском пољу, нажалост, умро је од батина и од свега је умро. Али нека, нека се њему суди, крив је за све, за све је он крив, за сва убојства, за све ране, за све кржаве ране, за све људе који су убијени, за све који су заточени, за све које су силоване жене, силоване, треба да одговара и Љубан Деветак је био главни, а крај њега Милан Девчић и Милан Радојчић који су извршавали његова наређења. Убијали су људе да пљачкају куће, пљачкали су куће, убили су Јовановиће да могу пљачкати њихову имовину. Убијали су суставно кућу по кућу, 26.12. су протеривали, почели су протеривати људе, из Ловаса, истерали су нас из наших кућа, морали смо отићи. Рекли су да бирамо, Милан Девчић је дошао и рекао мом оцу да бирамо, хоћемо шкрињу или да одемо у Хрватску код Туђмана. Наравно, иселили су нас, морали смо отићи. Када смо се кући вратили, ништа нисмо нашли, све је уништено, уништено, опљачкано и почели смо живот испочетка, нажалост, без ичега. Ми смо поново морали стварати, лако је нама младима, а стари људи који су дошли кући они су стари и нису могли то све обновити. Многи су умрли, млади, код нас и ти млади људи умиру од тих батина што су добили у рату. И Ђука Радочај је умро и Славко, Славко, овај, како се презива, и он је умро исто од батина. Сви су ти људи поумирали који су добили батина у рату. И тата мој је претучен био у Товарнику, одвели су га у Товарник рањенога, он је био рањен на минском пољу, они су га одвели у Товарник и тамо су га претукли и од тих рана, од тих батина почело му месо трунути и умро је. Јер то што се догађало у Ловасу, јер било је 5% Срба, 95% Хрвата, нико њих није дирао, никоме длака са главе није фалила, нико Србе није дирао. Зашто се то догодило, зашто? Зато што је дошао Љубан Деветак који је одрастао међу Хрватима, дошао да убија своје суседе, јако жалосно, он и његови Срби који су били уз њега, а то су Милан Девчић и Милан Радојчић, који су били његови подређени, који су извршавали ликвидације и који су тукли људе и жене, тукли, по кућама тамо у оној згради на ћошку су направили њихову казамату где су водили људе и млатили. Имали смо пропуснице, морали смо узети пропуснице да можемо ићи на своје њиве, јер нисмо смели никуда мрднути. Ми смо лишени слободе у свом селу, а ником ништа нисмо нажао учинили. Ја знам, ја сам ишла у школу, имала сам пријатеље

Србе, нисам знала да су Срби, имали смо једно гробље, у једно гробље сахрањивани, и Срби и Хрвати, једну цркву у коју смо сви ишли, и Срби и Хрвати су ишли у цркву када год је поноћ, за Божић, сви смо ишли заједно. Када је дошла 1991., сви су Срби узели пушке у руке да убијају своје сусједи који су им добро чинили. Убијали су цивиле, убијали су оне који нису имали пушке, да су убијали војнике, па да се војници са војницима убијају, они су убијали недужне цивиле, голоруке, без оружја. Лако је пуцати у голоруког човека. Били су јако велики, носили су јако оружје и били су велики, јер Вам живот није вредео колико један метак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли могу да кренем да Вам постављам питања? Реците ми, тог 10. октобра када је био тај напад, да ли сте Ви били код Ваших родитеља у кући?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваш отац се зове Марко Филић?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли та адреса где сте становали улица Паје Павошевића?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Број 14?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Да, број 14.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, од тих који су дошли испред Ваше куће, да ли сте препознали некога мештанина или да ли је било ту некога кога Ви знате да је?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Не, то су све били страни људи, нису били Ловашчани. Ловашчани су овако показали прстом куда треба ићи, то су били Ваљевчани, Крагујевчани, били су из Земуна, Славко Ступар из Шапца, Земуна, одакле је он био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли је међу тим људима био неки Слободан Зораја?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Слободан Зораја? Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Међу тим нападачима који су дошли испред Ваше куће?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Нисам њега, он је био вани на улици, после сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испричајте ми ту ситуацију, како се то дешава, да ли они пуцају испред Ваше куће?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Да, пуцају, улазе унутра и пуцају по дворишту. Они су улазили у куће и пуцали по дворишту, по стаклима, где има стакла по прозорима. Са улице су пуцали по прозорима, улазили унутра, пуцали, тражили да се убија, дошли су да убијају Хрвате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ваш отац се сакрио кажете, негде?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Ја сам га сакрила, ја сам га сакрила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ви и мајка сте били?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Ја сам изашла ван и ми смо били у подруму, изашла сам ван, ја и мама смо изашле вани и затворили смо врата да нема никога у кући. Они су ишли па су пуцали по прозорима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су се они Вама обратили, да ли Вам кажу нешто?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Ништа нису рекли, окренули су се и отишли. Када су све излупали, онда су се окренули и отишли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, како се дешава то да сте Ви, помињали сте данас да сте били затворени, а и овде у Вуковару сте рекли, «12. октобра 1991. године». На који начин се то дешава да сте Ви затворени?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Дошли су по мене и одвели ме у опћину, тамо где је била оићина, где је сада опћина у ту зграду. Тамо сам била два тједна, дошао је по мене Милан Радојчић да морам бити тамо. Тамо сам била, ја мислим два тједна, тако нешто око два тједна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то дошао од Ваших мештана које Ви знате?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Милан Радојчић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Милан Радојчић?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био још неко са њим? Да ли је он сам дошао или?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Није, неко је дошао, један полицајац са њим, не могу се сетити, он ми је био непознат, не знам ко је то био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли су, да ли Вам је речено претходног дана, оног првог када је био напад или тог дана, да морате неку белу плахту да ставите на кућу или?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Да, рекли су да морамо носити беле траке, да буде кућа означена која је хрватска и који Хрвати морају носити беле траке на рукама, ишли смо на присилни рад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када Вам је то речено, тог 10.-ог када је био напад или?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Да, тог 10.-ог када је био напад тада су рекли да морамо ставити беле траке на капије на хрватске куће и да морамо носити када идемо у трговину, беле траке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, то када долази Милан Радојчић до Ваше куће и то, да ли је он тражио Вашег оца?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Не, не, мене је тражио, ја сам морала ићи у опћину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта Вам каже, зашто Вас води, где ћете?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Треба ме, нешто ме је требао, да морам доћи, да ме нешто испитају. Међутим, тамо су ме задржали, остала сам, кажем, десетак дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су то просторије Месне заједнице или где?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Да, сада је то просторија Месне заједнице, сада Месна заједница.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Некада је била Месна заједница, сада је општина?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Сада је општина, да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ко Вас је тамо испитивао?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Нико ме није испитивао, тамо смо били, нисмо имали ни шта јести ни пити, није било воде и онда је дошао Ивица Видић сав избоден, Петроније га је избоо, Ивицу, право на пипи, ја сам видела Ивицу Видића када га је Петроније избоо. Петроније је боо људе са ножем и био је ђубре велико у рату.

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Реците ми, то Ваше затварање, како се то дешава, где су Вас то затворили, у који простор?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: У бившу, у бившу Месну заједницу, сада је општина. То је једна просторија, тамо су били кревети неки на кат, тамо смо спавали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био ту још неко затворен сем Вас?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Била сам ја и Снежана Кризманић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вас две?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Од женских, да и био је Миле Радаковић и још неки непознати људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а реците ми, како, да ли се та просторија закључавала неким кључем или?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Ма, није, није било ни прозора, разбијено је све било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта Вам је рекао Милан Радојчић, због чега Вас ту затвара, зашто Вас ту доводи?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Да ме заштити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од чега да Вас заштити?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Не знам, не знам, не знам од чега ме заштитио, од кога ме штитио, немам појма.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, колико Ви ту дана проводите?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Ја мислим да сам била два тједна, тако нешто, око два тједна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте смели да одете одатле?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Нисам смела отићи. Онда једно јутро ми је рекао да идем кући. Када сам дошла кући, код мене у кући су разбијали, када сам пошла према мојој кући, разбијено је све, а када сам дошла код

тате у кућу, нашла сам војску тамо. Када сам дошла у кућу, војска је била из Крагујевца стационирана у кући, јер када сам улазила унутра, он је пушком на мене. Рекох, ја сам из те куће, односно пустили су ме унутра и онда сам тражила маму, јер мама ми није била код куће. Тату су заробили у међувремену, он је био у задрузи, тамо одвели су га у задругу горе, тамо су га тукли и испитивали и послали на минско поље. А ја сам маму нашла код Сенке Мађареве.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Помињали сте овде у Вуковару када сте саслушани, да сте, на овом записнику од 20.04.2005. године, да у том моменту када сте били затворени, да сте видели Милана Девчића исто ту са неким наоружаним човеком?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Да, да, видела сам га, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете да нам испричате шта се то у тим просторима дешавало? Да ли сте виђали још неког мештанина ту?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Видела сам и овога Воркапића, тај што у Ловасу живи, њега сам видела тамо у шињелу, видела сам Шимун Пејића, Хрвата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има више Воркапића?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Да, како се он зове, брат му је Милан, али не могу, не знам како се зове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има неких Воркапића, има један Милорад Воркапић, који је погинуо од бомбе.

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Да, знам то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има Милан Воркапић, звани «Трнда», има, пуно их има?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Да, не могу да се сетим како је њему име, знам да му се жена зове Даница, али не могу да се сетим како се зове. Илија, Илија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта се то дешавало у тим просторима? Да ли сте ту видели неке заробљене људе или?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Видела сам човека и жену, Катицу и Марину, овога, Балића, они су ту били. Када сам се ујутру дигла, њих није било, али сам чула кроз врата када је Љубан наредио да их ликвидирају. На властите сам уши чула «шта ћу са њима?», «ликвидирај их», дошао је Петроније да пита шта ће са њима а он је рекао да их ликвидира. Ја сам чула то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где се то дешава, ово сада што Ви причате да је Љубан наредио?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Ја сам још била ту заточена у опћини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У тој просторији?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: У тој просторији, да, али то пошто није било стакло, све се чуло унутра шта се прича.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је та друга просторија где је био Љубан Деветак, да ли сте Ви могли да видите ту 'просторију'?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Могла сам да чујем, била су врата, разбијено стакло па се чуло.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта, на који начин је он то наложио да се убију Марин и Катарина Балић?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Овако, рекао је, неко је дошао, дошао је Петроније и још један са њиме и рекао «шта ћу са овима?», каже, «ликвидирај».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви имали преглед да гледате у двориште тог места?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Видела сам ја њих ујутру када сам се устала и отишла да се умијем на пипу и видела сам њих тамо да стоје у ћошку, целу ноћ су стајали тај човек и жена, Катарина и њен муж, у ћошку и сутрадан су их убили. Убијали су људе по гаражама, по кућама, по гробљу, у цркви, где имамо тамо где су заклани људи. Аца неки и како се зове онај још, Аки, Аца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте виђали још неке затворене људе у том простору?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Нисам, биле смо ја и Снежана и кажем, пар ових православне вере, Срба. Био је, ко је спавао, не могу се више сетити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не у тој истој просторији где сте Ви били, него у том простору где је општина, да ли постоји неки подрум?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Да, постоји подрум, ту у подруму су били заточеници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели те људе, те заточенике?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Да, ту је био мој тата у том подруму.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Марко Филић?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели још неке Ваше мештане?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Да, било је пуно у подруму.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате неке од њих ко је?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Био је Девчић, како се зове не могу се сетити, био је један Девчић, било је Ловашчана доста, Марко Видић, био је, не могу се сетити како се све зову, било је пуно Хрвата углавном које ја знам, познам све Ловашчане који су били доле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био тај простор, да ли је била ту нека жица и ограда од жице у том простору?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Од жице, у подруму?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тамо где су ти људи затворени, да ли је то нешто било ограђено неком жичаном оградом?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Ја се не сећам. Ја знам да је био подрум, дубоки подрум, то је швапски неки подрум велики и доста дубок, ту су они били заточени унутра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, на који начин се Ви тада, да ли Вам је доносио неко храну? Кажете, две недеље сте били ту?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Ма, нико није доносио храну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, чиме сте се хранили?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Па, ничим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кажете, неко Вас је једном пустио да идете нешто до куће?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Милан Радојчић ме пустио једно јутро, рекао да идем кући, смиловао се и пустио ме кући. Ја сам узела своју торбицу и отишла кући, јер сам у тренерки и сандалама отерана од куће. И ако је зима, онда су ме терали на, ишли смо на присилни рад. Све жене које су могле ићи, ја сам морала ићи на присилни рад, брати кукурузе на минус једанаест и онда су нас малтретирали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, шта је то Милан Радојчић ту био, откуд он да одређује када ћете Ви да идете кући?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Откуд ја знам ко је њему наредио да ја идем кући. То не знам, само ми је рекао ујутру, једно јутро да идем кући и да се дођем јавити као касније, сутрадан да се дођем јавити. Међутим, нисам могла доћи јер ми војска није дала из куће да изађем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је ово до сада снимљено, шта се дешава, проверите само да би знали. Само моменат, има неки проблеми у режији да се снима ово што причате. Ви ћете нам јавити, колико ће то да траје, не знате? Добро, ево госпођо Филић, погледајте на овим фотографијама, да ли можете да кажете, да ли сте ту негде у неком од ових простора били затварани или препознајете?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Да, ово је опћина, садашња опћина, ту смо били унутра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја не видим, то је фотографија 4.

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Ту је сада опћина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прелистајте све те фотографије.

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Да, ово је подрум.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која је то фотографија?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Број 10.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се види на тим фотографијама.

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Ево кућа у којој смо били затворени ја и Снежана Кризманић, то је кућа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, фотографија број?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Осамнаест.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Осамнаест.

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: То је та кућа, то је та.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ви сте рекли да сте били затворени?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: У опћини, да и онда су ме водили у ту зграду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ову зграду?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Да, ту смо биле закључане ја и Снежана Кризманић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На фотографији број осамнаест?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. А ко Вас је то водио до те зграде коју сте сада показали на фотографији број 18?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Љубан ме послао тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Љубан.

Констатује се да је сведоку Викици Филић предочена «Фотодокументација очевидца» сачињена од МУП-а Републике Хрватске, на показује фотографије на страни, слика број 4 и наводи да је то зграда општине где је била затворена, на фотографији број 10 показује подрум у Месној заједници где је причала да су други људи затворени, те показује да је у кући на фотографији број 18, такође била премештана и затворена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли познајете Дарка и Жељка Павлића?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте та лица негде виђали када сте били затворени, било у једној, било у другој од ових зграда?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Ја сам их видела то јутро када је био напад на Ловас, видела сам да су трчали према њивама, то јутро сам ја њих видела, а после више нисам видела, када сам била лишена слободе, па их нисам видела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли знате Јосипа Јовановића?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте тог човека видели да је негде био затворен или било шта?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Јовановић је био у задрузи затворен, у задрузи, тамо се Хаџић појавио када је био масакр у Загребу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, одакле Вама та сазнања да је Јовановић био затворен у задрузи?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Зато што сам га тамо видела када сам тату нашла тамо, тата ми је био затворен. Ја сам ишла да видим тату, на вратима појавио се Јовановић, тамо сам га видела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А то када је Ваш тата био затворен у задрузи, када је то било?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: То је било пре терања на минско поље, ту су покупљени и одведени на минско поље, дан пре него што су отишли на минско поље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли сте тих дана, значи када сте били у овом простору, колико сте били затворени у овом простору где је општина, односно Месна заједница у то време?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Кажем, око два тједна, не могу се точно сетити, ја мислим два тједна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, помињали сте да сте били и у једном и у другом простору, кажете?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Да, али овде сам била само два дана затворена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: У тој кући на ћошку, та кућа што сам показала, та кућа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У овој кући на фотографији број 18?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Две ноћи сам ту била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чија је то кућа?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Па, то је кућа, како се он зове, он живи у Аустрији, не могу се сетити како се они зову сви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а реците ми, кажете, Љубан Вас је, да ли Вас је он тамо одвео или Вам рекао да идете тамо?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Рекао ми да идем тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви идете у нечијој пратњи тамо или како је то било?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Неко је ишао са мном, један полицајац непознат, мени непознат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта Вам је рекао, зашто идете Ви сада тамо у ту другу зграду?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Морам ићи тамо, рекао је да морам ићи тамо, да је тамо Снежана, да будем са Снежаном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога сте затекли тамо?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Снежану Кризманић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, да ли сте видели некога од Ваших мештана у тој згради?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Не, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте тамо били затворени?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Горе на кату у једној соби.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам Љубан Деветак говори, зашто Ви морате да идете тамо?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Ништа нису рекли, само су ме ту затворили и ту сам остала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Два дана, значи?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од целокупног Вашег затварања, те две недеље, два дана сте били, последња два дана у тој згради?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, помињете Ивана Видића да је он нешто био боден ножем.

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Петроније га је избоо ножем, прао се на пипи, рекох, «шга је теби, Иване», «јао, Петроније ме је избоо», све га је избоо по ногама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте Ви то видели Ивана Видића?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: У опћини, у опћини, дошао је у опћинско двориште да се опере, јадан, сав избоден, крв липти из њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то било?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: То је било када је то минско поље, тих дана после тог минског поља се пуно убијало још.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте ту ситуацију видели да је избоден?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Видела сам да је избоден, да, видела сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је рекао, где га је то избоо, ту или?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Нисам ништа питала Ивана. Он се прао на пипи, рекох, «ко те то избоо», каже, «Петроније»:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Помињали сте неко лице Славка Ступара?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Да, Славко Ступар, он је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, шта знате о њему-

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Он је дошао и рекао да ће ме, да ће извући мог старог, да ће га спасити. Отишао је у подрум и довео га

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми смо њега саслушавали као сведока, он је рекао да је са Вама био добар.

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Да, био је добар, на неки начин ме штитио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да, овде сте Ви на овом записнику пред судом у Вуковару 20.04.2005. године изјавили да је Славко Ступар Вам рекао «да за сваког убијеног усташу има сто марака и да им то плаћа оптужени Љубан Деветак»?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Да, да, то је он нама причао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које вама?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Мени и мом оцу, био је код нас у кући и причао, када сам ја изашла, када сам била пуштена, била сам у кући, он

је дошао и рекао, каже, «за сваку усташку главу добијамо сто марака, зашто да не убијемо усташу»: «Ко су те усташе, ко су те усташе, да ли си ти видео усташе», каже, «нисам»: па, «ко су ти усташе, нисмо ми сви Хрвати усташе»:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, тај Ваш одлазак на те, кажете, присилне радове, када се то дешавало, да ли у време када сте били заробљени?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Не, ја сам била пуштена кући и онда сам морала свако јутро се јавити у 6 сати у задругу, ишла сам на присилни рад, до 4 сата, од 4 до 6 сам била слободна, а после је полицијски сат био и онда се више нисмо смели кретати, дођемо кући и онда се више нисмо смели кретати. Ишли смо брати јабуке, од Хрвата, то се све носили за Србију и за Црну Гору, кукурузе што се обрало у јесен, то је све товарило се у приколице и носило за Црну Гору.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли сте у тим радовима имали неку оружану пратњу или сте ишли овако?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Ништа, ништа, ми смо биле женске све које смо остале тамо, ишле смо све женске. Била је Мирјана Печић са мном, било нас је доста из Ловаса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли је то мешовита група била, да ли ту и Срба и Хрвата?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Не, само Хрвати, само ми Хрватице смо биле присиљене на присилни рад, а оне су радиле у канцеларијама, ко је гди.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, да ли је, овај, да ли сте Ви носили белу траку око руке?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Помињали сте неке пропуснице да су требале?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Да, пропуснице, морали сте имати пропуснице, то је било тамо у другој кући прекопута од те куће, у кући Брајковића, у тој кући од Брајковића ту су се издавале пропуснице, ако идете на њиву да берете кукурузе, пропуснице требате, ако идете у Шид, аутобус је био за Шис, морате имати пропусницу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прекопута које куће су се издавале пропуснице?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Те куће, те што сам показала, те на ћошку где смо били, е па прекопута те куће, то цеста дели, само цеста дели, то је кућа од Брајковића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је ту издавао те пропуснице?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Војска из Бачке Тополе, то је била војска из Бачке Тополе и они су нам делили те пропуснице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то био касније овај период када је дошла та војска?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Па, војска је била стално у Ловасу и тада кад је Ловас нападнут 10.10. дошла је војска, прво су четници прошли, а онда је дошла војска, из Крагујевца је била војска, из Бачек Тополе, из Сомбора је била једна група и још из једног места, не могу се сада сетити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли сте чули за неко лице «Аждаја» да се зове?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате, како је изгледао тај човек?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Да, дебео, из Мирковаца је био, дебео, безобрзаан, тражио ме пар пута, лупао код нас на капију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Помињали сте неког Ацу?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Да, Ацо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је тај човек изгледао

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Црн, браду носио, црн овако, дебео био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Петронија неког помињете. Како је он изгледао?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Мршав, робијашка фаца онако, грозан, гадан, ружан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Смеђ, плав, црн?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Плав, колико се могу сетити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте знали неко лице Коста?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Да, мали, знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је он изгледао, црн, плав, смеђ?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Мали, ситан онако, црн исто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте ова лица виђали у друштву Љубана Деветака или неког од других оптужених?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Углавном су били тамо код Љубана, тамо су се састајали, разговарали кога ће убити, кога ће ликвидирати, ко им смета.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли сте виђали ова лица у друштву Милана Радојчића?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: И код њега су били када је он био тамо у канцеларији, исто су били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где је била канцеларија Милана Радојчића?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Ту где је Љубанова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где, у ком простору?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: У тој просторији где је био Љубан, ту је био и Милан Радојчић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тамо када сте били, где, у ком простору?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: У опћини, сада је опћина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, на који начин Ви одлазите из Ловаса, да ли је то било добровољно или Вас је неко отерао?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Не, ми смо протерани, дошао је Милан Девчић и рекао мом оцу, долазили су из Подравске Слатине Срби да бирају хрватске куће и он је рекао да морамо ићи да бирамо хоћемо ли шкриње или да одемо код Туђмана, имамо две могућности, да изађемо из куће вани или да одемо у гроб.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви пре тога.

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Три пута је био, три пута је долазио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли је Милан Девчић имао неку функцију тада, шта је он био?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Па, убојица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Па, Милан Девчић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Милан Девчић, Љубанов пашошер, то су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је имао неку функцију тада?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Па, носио је оружје, сигурно је носио оружје, нисам га видеља, али чула сам да је носио оружје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је имао униформу?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какву?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Па, војничку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, кажете, Снежана Кризманић била са Вама, шта се са њом дешавало? Да ли је имала она неких проблема?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Па, силована, плакала је када сам је ја видеља.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су је нешто малтретирали, тукли, испитивали да је Вама познато?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Причала ми је да су је силовали, да се, није ми хтела све причати, само да је силована.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су Вас тукли за време ових затварања?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми то, опишите, где сте то били тучени?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Не бих о томе причала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја и нећу да Вас враћам да причате овај догађај везано за силовање, али ме интересује за тучење, ако сте физички тучени, малтретирани?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Па, тукли су ме када су дошли у кућу, дошао је у кућу један Аки и један, како се зове, «Сајдија» су га звали, ко је био са њима још, био је Коста, још је неко био, не могу се сетити, дошли су у кућу код родитеља мојих, да и овај што је погинуо, тај Воркапић Милорад што је погинуо, и он је био и ту су мене силовали у соби, њих тројица, дошли су и силовали ме и скинули су злато са мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте тада добили батине ово што помињете?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте тада тучени, ја Вас питам, да ли сте тучени?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Нисам у кући тучена, тучена сам касније, ударао ме је један Србин, не знам како се зове, ударао ме је ногом у цеваницу и ошамарио ме је, да ми јебе матер усташку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где, када се то дешава?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Пред опћином када је био тај покољ на минском пољу, он је дошао и рекао да ми је тата погинуо. Онда ме је ударио у цеваницу са чизмом и ударио ме, ошамарио ме је, рекао ми да сам ђубре усташко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, та Ваша трговина, шта се са њом дешавало?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Разбијена, уништена, све се износило из ње, пљачкало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су имали Ваши или Ви нека возила да Вам је то узето или?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Јесте, узели су ми, ауто су нам отерали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је познато, да ли је долазила нека Посматрачка мисија Европске заједнице?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Били су неки сладоледари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сладоледари, што их тако зовете?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Да, тако смо их звали, сладоледари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Ето, ми силазимо доле и питају, «јесу то све Срби», рекох, «не, то су све Хрвати».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то док сте били тамо затворени?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Не, када смо ишли на присилни рад, силазимо са приколице доле и они су питали, «да ли су то све Срби»; рекох, «не, то су све Хрвати, ту нема Срба», ми смо ишле Хрватице на присилни рад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А са ким сте видели те што их зовете сладоледари, да ли је био неко од мештана са њима?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Па, био је Милан Радојчић са њима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта, он их је довео то на тај простор где сте ви радили или како?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Не, не, када смо дошли пред задругу, пред задругу смо дошли, довели су нас у село, онда смо ишле кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Поменули сте овде на овом записнику из суда у Вуковару да сте видели када су извођени људи и вођени из тог дела где су били у општини затворени, да су вођени на минско поље?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Да, видела сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте Ви знали ту тада да њих воде на минско поље?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Нисам ја знала куда они иду, ја сам мислила да они иду кућама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После сте чули или како?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: После сам чула када је пуцало јако, близу је то, то је близу где су пуцали, то се чује.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А видели сте да су их тада извели?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Да, извели су их и одвели, али ми нисмо знали куда они иду, мислим, нисам смела вани излазити и онда сам чула када је пуцало јако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде сте рекли «када сам питала тамо једног војника где воде људе из Месне заједнице, рекао је да чисте мине»?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Да, да чисте мине, да, иду да чисте мине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ког сте то војника питали?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Не знам, неки из Ваљева, не знам, то су били Ваљевчани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, Ваш отац, Марко Филић, где је он све био затворен?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Био је у задрузи затворен, био је затворен у подруму, рањен је на минском пољу, одведен је у Шид, тамо опљачкан, имао је новац, све су му узели у Шиду, од новца све што су нашли, документе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тада када је био затворен у подруму Месне заједнице, да ли сте га Ви видели?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Јесам, знала сам да је у подруму, знала сам да је он у подруму.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После када се све то завршило, да ли Вам је отац причао шта се њему дешавало, да ли је био тучен, да ли је био малтретиран?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Је, у Товарнику су га претукли, дошао је кући плав као црна марама, у Товарник га је одвео Миле Радаковић у Товарник и тамо су га претукли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је рекао отац, шта се то њему десило на минском пољу и уопште, шта се десило свим људима који су били тамо?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Па, пуцали су, прво су послали људе на минско поље да се држе за руке, држали су се за руке, ишли према

минама, а они су с леђа њима пуцали и један по један су падали и када је пао мали овај један младић, «Јоја» су га звали, када је «Јоја» пао, онда је мина експлодирала и тата је био рањен, није знао за себе, он се онесвестио, јер је имао у оку гелер један. Одвезли су их тада, да ли у Шид и тај дан су враћени назад, али су били опљачкани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту када сте били у тој згради, овој што сте показали на фотографији број 18, кога сте виђали од наших оптужених у тој згради?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Ту је долазио Љубан, ту је долазио Милан Девчић, долазио Радојчић, ту су долазили, не познам је те, нисам познавала ја те људе. Ту се кретало мношто непознатих људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта се ту дешавало?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Не знам, ми смо биле у соби, ја и Снежана, закључане у соби.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Закључане?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А овамо у овом простору, када сте били у општини, само ми мало опишите ту просторију где сте Ви били затворени? То кажете налази се до те канцеларије у којој су били?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Да, они. То је, како бих сада то описала, то је сада, телефони су ту сада, то је била једна просторија, једна соба, то је била опћина и још једна соба је била, две собе су биле и то је била опћина, Месна заједница. Е сада та соба што је била, улазила, ту је била нека архива ваљда, шта ја знам шта је било, па су то изнели вани и метнули кревете унутра. Ту када сам доведена, ту сам, ту је била нека архива ваљда, шта ја знам шта је било, па су то изнели вани и метнули кревете унутра. Ту када сам доведена, ту сам лежала на том кревету.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, кажете, нешто било полупано, неко стакло, па сте Ви могли да видите?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где стакло, на неким?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: На вратима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На излазним вратима, односно?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Ту одмах, врата су била још једна ту, то су била ту врата и овде врата извана и унутра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, између те њихове канцеларије и простора где сте Ви били затворени, да ли су била нека врата?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Да, јесу, јесу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пролазило се из једне у другу просторију?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли Ви још некад чули неке наредбе неких од оптужених нешто, неко наређивање било од Љубана Деветака, Ви овде кажете, а и данас сте то поновили, кажете: «Љубан Деветак је био главни, кад он није ту, био је оптужени Милан Радојчић», тако сте рекли кад није био оптужени.

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: «Главни актери у свему су били оптужени Љубан Деветак, Милан Девчић и Милан Радојчић, кад није био оптужени Љубан Деветак главни је био оптужени Милан Радојчић».

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли Ви чули неке наредбе Милана Радојчића некеме упућене?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Нисам. Па, нисам чула јер ја сам углавном ујутро била у соби унутра, нисам смела ићи ван, само се умијем, одем назад у собу и легнем, шта ћу, нисам смела никуд ићи, тамо смо седиле, причале ја и Сњежана, шта смо могле друго. Нисам ни слушала шта су говорили, нисам чула Радојчића, чула сам само Љубан кад је то реко, кад је наредио то, друго нисам чула, не могу рећи кад нисам чула.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имају ли чланови већа нека питања?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Је ли Љубан био у униформи или у цивилу кад сте га Ви виђали?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: У цивилу.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Само у цивилу. Је ли имао неко оружје некад?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Није га носио, нисам видела да је носио, нисам га видела са оружјем.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Нисте никад?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Добро. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тужилац?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте у то време које сте описали и чему сте све били изложени помињући нека од имена односно надимака чули за име или надимак Аца Грк или тако нешто слично?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Аца, Аца се звао један црни, Аца, Аки, и надимке су имали, нисам знала имена, само надимке.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте Ви имали било каквог контакта са тим лицем?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Нисам, избегавала сам их ја, колко сам могла избегавала сам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Дозволите ми ја нећу питати да сведокиња опише околности које је описала приликом давања исказа у истражном

поступку у Вуковару везано за силовање које је описала да су ови Тепавци, ова двојица Тепаваца извршили.

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Само бих питао, ако дозволите, да ли зна и да ли се данас сећа тих околности под којима се све то догађало и да ли остаје при исказу који је дала тада, не питајући ни једну другу појединост.

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Остајем при свом исказу. Ја сам рекла истину, ја не лажем, ја говорим истину.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

НАТАША КАНДИЋ: Кажете, Ви сте били две недеље тамо у.

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Не знам точно, ја кажем могуће два тједна, око два тједна, не могу се сетити.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, добро, а шта сте по читав дан радили?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Седили, ништа.

НАТАША КАНДИЋ: А јесте ли имали прилике да чујете шта се изван собе догађа?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Излазили смо ван, нисмо могли доћи до собе, била су врата од улице затворена, од ходника затворена, ту је био један ходник и само сам то јутро кажем видела сам ту жену и тог човека што су убијени.

НАТАША КАНДИЋ: Марина и?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Да. Катарину и Марина.

НАТАША КАНДИЋ: А ко их је довео, јесте ли видели?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Нисам.

НАТАША КАНДИЋ: А када је, овај, то кад кажете кад је Петроније питао шта са њима, је ли их је одвео или, јесте видели то?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Нисам ја видела после, одвео их је, ваљда их је одвео, знам да су убијени, чула сам да су убијени.

НАТАША КАНДИЋ: А је ли неко улазио у Вашу собу?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Па, није нико улазио, улазили су Милан Радаковић што је био и још је било двојица неко, не знам их, био је како се зове, не могу се сетити ја имена што су отишли из Ловаса сви па сам заборавила та имена, Ловаских Срба, био је још један Србин с нама тамо у соби лежао.

НАТАША КАНДИЋ: А шта је он ту радио?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Па, лежао, лежали су, одмарали су ту. Долазили су ту спавати, шта ја знам шта су радили.

НАТАША КАНДИЋ: А кад је Снежана Кризманић отишла одатле?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Кад и ја.

НАТАША КАНДИЋ: А где је она? Је ли знате шта је било са њом, где је отишла?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Завршила је у Панчеву, онда је стриц њен што у Шиду живи њу извукао из Панчева, сад је у Загребу.

НАТАША КАНДИЋ: А кад кажете, овај, да сте, овај, сви били лишени слободе у свом граду.

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Да.

НАТАША КАНДИЋ: У свом месту, како је то, како сте видели, како се то огледало у кретању, понашању?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Био је полицијски сат, од шест ујутро до четири поподне је био после полицијски сат, ниси смио никуд ићи, ако некуд хоћете ићи морали сте имати пропусницу.

НАТАША КАНДИЋ: Је ли Ваш отац радио оно да долази свакодневно да се јавља у Задругу?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Он је био рањен, код доктора је ишао стално, био рањен у ногу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мало окрените се према микрофону, неће се чути.

НАТАША КАНДИЋ: А када, на које рањавање мислите, на минско поље?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: На минском пољу.

НАТАША КАНДИЋ: Али пре тога, пре тога?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Не, он је био у Задрузи заточен.

НАТАША КАНДИЋ: Значи тамо је био?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: У подруму па онда ишао из подрума у Задругу, кад су га одвели у задругу он је изашо, он је мени причао овако да је он изашао из подрума, да га је извуко један капетан, пуковник, шта је био не знам, и реко да може ићи кући, пито га је и реко да може ићи кући, Љубан га је зауставио и рекао: «не, иди у задругу», то сам се сетила, то је мој отац мени причао.

НАТАША КАНДИЋ: А јесте ли виђали неке официре?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Ја мислим да сам видела Хаџића и Шљиванчанина.

НАТАША КАНДИЋ: Где? У Задрузи или?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Хаџић је био, Хаџића сам видела да је бежо од, кад се појавила војска да је бежо Хаџић, познам ја Хаџића, а Шљиванчанин, онај брка што је био, ја мислим да је то био Шљиванчанин, не могу гарантирати али ја мислим да је био Шљиванчанин, на ципу је дошо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад се то дешава што причате?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Тада када је било на минском пољу покољ онда је наишо, кажем, је ли то био Шљиванчанин или ко је то био не

знам, носио је бркове, личи на Шљиванчанина у младости, али не знам ко је то био.

НАТАША КАНДИЋ: А кад су они, овај, кад су кренули, јесте Ви видели, овај, оца тог јутра кад је био одлазак?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Они су били у Задрузи.

НАТАША КАНДИЋ: Да, да.

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Поредани, целу ноћ на клупама су седели, један до другог седели на клупама и онда су ујутро отерани на минско поље.

НАТАША КАНДИЋ: А јесте ли Ви видели после повратка, јесте ли видели оца?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Нисам. Завршио је код доктора нашег, доктор је покупио рањенике и превијо ране који су имали тешке ране.

НАТАША КАНДИЋ: А кад сте га Ви онда видели?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Нисам га видела него ми је дошо један млади, младић, реко да је из Далмације исто неки чин има, дошо и реко ми да идем, ди је моја кућа, ја питам зашто, треба оцу чисти веш, онда сам рекла ди је кућа и онда је он отишо и одно мом оцу чисти веш.

НАТАША КАНДИЋ: А, овај, кажите ми, помињете да су у кући Ваших родитеља била војска из Крагујевца, а јесу ли Вас они питали, Ваше родитеље да уђу у ту кућу или?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Не, они су сами ушли. Мама је била код једне госпође одведена, тата је био заточен, ја нисам била код куће.

НАТАША КАНДИЋ: А била је.

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Да, ја нисам била код куће, нисам била слободна и нисам знала да је војска.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, а кад сте се вратили кући.

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Да, нашла сам војску у кући.

НАТАША КАНДИЋ: И како су се понашали?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Прво су пушке изнели, а после су били добри. Били су добри.

НАТАША КАНДИЋ: А шта су они радили ту у селу?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Па, они су се тако стационарирали по кућама, пуно кућа је било војске, они су се стационарирали по вод један у кућу, ушли су у кућу и ту су били цело време.

НАТАША КАНДИЋ: А јесте ли видели ти који су били код Вас јесу ли они ишли на неке задатке, нешто да раде?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Нису.

НАТАША КАНДИЋ: Седели у кућама? Да ли су долазили у општину или у Задругу?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Не знам куд су ишли, они су отишли и вратили се назад. Оду и брзо се врате.

НАТАША КАНДИЋ: А јесте ли имали прилике некад нешто, овај, Деветака да питате о томе шта се догађа, шта?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Нисам ја питала ништа Деветака. Ја сам избегавала све што сам могла да избегавам.

НАТАША КАНДИЋ: А Милана Радојчића?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Нисам хтела никог од њих да питам нешто.

НАТАША КАНДИЋ: Па, јесте ли с неким уопште, с неким од Срба јесте били у контакту за то време које сте?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Нисам могла бити кад су они сви узели пушке у руке, како ћете бити са пушкама, ми голоруки Хрвати да се боримо са Србима који су узели пушке у руке.

НАТАША КАНДИЋ: Јесте Ви заједно са оцем изашли?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Да. Са мамом и са татом.

НАТАША КАНДИЋ: Немам више питања. Је ли знате шта је било са Вашом кућом, родитељском и Вашом лично?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Моја је била сва излупана, све је било излупано и светларник пробијен и излог, то је била трговина, излог је био сав излупан, све су излупали унутра што су могли.

НАТАША КАНДИЋ: А са кућом родитеља?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Кућа родитеља била је кад сам дошла у кућу нисам знала, све је било пребачено, све је било преврндано, све разбацано, роба све разбацано, пола робе однешено, а оно што је остало то су побацали по подовима, то сам купила, то је био урнебес у кући.

НАТАША КАНДИЋ: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље ко има питања.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Бранилац Милана Радојчића. Госпођо Викице, ја бих Вам поставио само пар питања, да ли Вам је познато име Љубодраг Јелић надимак «Чубра»? Није Вам познато то име? Не. Да ли Вам је познато име Никола са надимком «Кракоња»?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Ница, је ли то Ница можда? Ница му надимак.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Не знам, је ли Вам познато то лице?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Ако је то Ница, онда знам висок плав дечко.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Добро, а где сте га виђали?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Па, по Ловасу је одо са пушком, он, Петроније, тај Ацо, то све били наоружани до зуба.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Добро. Рекли сте да сте били затворени у тој просторији у општини, је ли тако?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Да, да.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: И да су са Вама били затворени, да су тамо боравили још, боравила још нека лица.

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Да.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: И рекли сте, ако сам овде добро разумео Милан Радаковић?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Радаковић, да.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Јесте, а шта су радили ти људи, јесу и они били затворени?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Они су ту спавали с нама, дошли спавати с нама.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Спавали?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Спавали, да, онда ујутру оду, не видимо се.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Јесу ли врата била закључана? Јесте ли Ви могли да излазите одатле?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Не, могли смо да излазимо.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Могли сте да изађете?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Да. Нису била, разбијена су била скроз.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Тако је и могли сте, јесте излазили, јесте шетали по селу?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Не.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Не? Нега сте?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Ту смо морали бити стално унутра, ишли смо на пипу да се перемо ујутро кад се устанемо.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Добро. А јесте ли имали могућности да одете до Задруге? Јесте Ви видели оца у Задрузи?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Не, не, ја сам.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Нисте могли да изађете из општине? Ту сте се кретали унутра?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да Вас упозорим, не чује се кад овако машете главом, морате да одговорите због транскрипта.

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Да, нећу, да, да. Не, не.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Рекли сте да Вам је отац рекао да га је неки официр Југословенске Народне Армије извукао?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Да. Он сумња да је то био Шљиванчанин.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Да га је Шљиванчанин извукао?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Да. Он мисли да је он то, каже не може га, није тачно видио мрак је био али он мисли да је био Шљиванчанин.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: А одакле, је ли знате? Одакле га је извукао, да ли га је извукао из подрума, из задруге?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Из подрума.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Из подрума?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Из подрума га је извукао и нешто га испитао и рекао да иде кући, а Љубан га је зауставио нећеш кући каже у Задругу.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: А да је то био официр ЈНА?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваш отац је саслушан, давао је изјаву и пред истражитељима Хашког тужилаштва и давао је изјаву у суду у Хрватској и не спомиње никаквог Шљиванчанина, описује он да је неки пуковник, потпуковник био ту и да је то што и Ви причате.

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Да, кажем, то смо ми причали код куће, он каже мисли да је то, кад је видио на слици да је то Шљиванчанин био, то смо ми тако коментирали код куће.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Добро, а Хаџића где сте видели?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Видела сам га кад сам изашла ван из општине кад сам била заточена, то кад сам кренула кући, видела сам га ди бежи од неког, Хаџић браду има, познам га ја. Ја сам га знала од прије рата, оно прије сам га знала и видим куд он бежи.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: А ту сте га видели испред општине?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Да. Он је, не, кад сам дошла близу Задруге, ишла сам кући па крај Задруге сам пролазила и видим где он трчи, бежи у један комби, кола, шта је било не сећам се више шта је било, бежао је, углавном је бежао, од кога немам појма.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: А када је то било, је ли то било пре минског поља или после минског поља?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: То вече кад су Ловашани сви позвани у Задругу да дођу да крену сутра на минско поље, они су целу ноћ седели на клупама ту ноћ.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: То је те вечери?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Те вечери.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Добро.

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: То јутро је он бежо од неког.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Е, сад, шта мене интересује, Ви кажете да сте две недеље били заточени.

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Па, не могу точно рећи, десет дана, дванаест, не могу се сетити давно је то било.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: И кажете да у том периоду нисте имали могућност да изађете напоље?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Не.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можете да објасните како нисте могли да излазите?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Па, нисам смела никуд се кретати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није било закључано?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Није, али нисмо смели ићи, кад Милан Радојчић реко да не смемо никуд ићи.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Али сте Ви изашли 18.-ог?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: 18.-ог ме пустио кући.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Јесте се враћали после назад?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Морала сам се вратити, реко да се вратим да се јавим. Међутим, ја кад сам дошла, кад је војска била у кући онда су ме пратила три војника тај дан.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Ти Срби, Милан Радаковић, је ли знате неко друго име од тих људи који су, јесу они били наоружани?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Нису. Долазили су спавати, само ујутро оду, шта ја знам јесу имали оружје.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Па, јесу то били Ловашћани?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Да.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: А је ли знате још неко име, је ли можете да се сетите, сем Радаковића?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Ма, био је онај.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Ако можете, ако не можете.

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Не могу се сетити, они су отишли из Ловаса и заборавила сам та имена и презимена, Бајица је био, како се звао и презива.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Тај младић из Далмације који је дошао.

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Да.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Говорили сте о њему, јер он исто, јер он није био из Ловаса, он је био војник?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Не. Војник, да.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Војник, а он је могао да уђе, значи то није било закључано?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Не, он је дошо код мене и реко ми овако «отац ти је рањен, код доктора лежи, треба му роба чиста, веш му треба чист, ди је твоја кућа».

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: И онда сте Ви отишли да донесете?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Нисам ја с њим отишла, он је сам отишо код маме моје и узео.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Добро. Ја немам даље питања, само бих предложио суочење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да. Изволите даље питања. Изволите.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Сведок је рекла данас да је две недеље била заточена и да није у том периоду имала прилике да излази напоље, а онда је споменула присилни рад, да ли може да објасни када се тај присилни рад дешавао, пре тог затварања или после затварања?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: После затварања.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: После затварања?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Ја сам 26.12. истерана, 26.12. протерана из Ловаса, а то кад сам изашла из опћине, садашње опћине, кад смо пуштене кући ишла сам кад је војска отишла, ишли смо сви на присилни рад, до тог дана кад смо истерани.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Рекли сте да сте 18.-ог изашли из зграде општине?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Да, 18. да.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Да ли можете да нам определите тачно кад је то било, пре подне, по подне?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: У јутарњим сатима.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: У јутарњим сатима?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Да.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Да ли пре ових догађаја на минском пољу?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Не, прошли су ти догађаји на минском пољу, то је после тога било.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: После тога, а 18.?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: 18. да, тај дан је био тај покољ, да, ја сам тај дан пуштена.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Пре тог догађаја, ујутру или после?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Не, не тај дан, 19. је то било ујутру, ја сам то 18., 19. ујутру, дан прије је било на минском пољу, а ја сам 19. ујутро пуштена.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Рекли сте данас да су почели убијати по улицама.

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Да.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: То сте поновили више пута.

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Да.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Ви сте од 12.-ог били затворени?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Да.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Одакле Вам онда та сазнања да су почели, кад се то дешавало, у ком периоду, то је оно што сте Ви чули?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: 10.10. тај дан, први дан, кад је Ловас нападнут онда су по улицама, људи који су се нашли на улицама убијени.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Да ли је Ваш отац поседовао некакво оружје или Ви лично?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Имала сам и ја пиштољ, имао је и он пиштољ.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Јесте ли предали неке то оружје?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Не. Нисам га ни користила, а нисам га ни предала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли Вам неко тражио оружје, испитивао Вас због оружја?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Тражио је, тражили су да вратимо у опћини, ту у војску у опћину, у опћину да вратимо оружје, ја сам сакрила оружје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то тражио?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Па, сад више не знам, не могу се сетити, то је давно било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Имала бих још једно питање, Ви сте први пут дали исказ 2004 године пред Жупанијским судом у Вуковару, тада нисте помињали многе ствари које сте данас споменули, а везано за убијање и ликвидације, да ли можете свима нама да објасните због чега то тада нисте урадили, је ли постојао неки разлог и због чега данас о свему овоме овако опширно причате?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Ја сам била онда на суду за Тепавце, колко се сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта, јесу ли Вас само то испитивали?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Да. Ја сам била за Тепавце, ја сам њих тужила да им забране улаз у Хрватску, они немају права долазити у Хрватску јер ја сам тражила забрану за долазак у Хрватску.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Ја бих имала још само једно питање, данас сте рекли да тих две недеље колико сте били затворени нисте били испитивани ако сам ја добро разумела?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Нисам, само једном су ме звали, звао је Љубан да дођем у канцеларију и звао је брицу, једнога што шиша, да ме ошиша, јер сам имала дугу косу, да ми ошиша косу, а брица није хтио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како да Вас ошиша?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Да ме ошиша на нулу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На нулу?

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Ја бих само, ако дозвољавате, предпочила део тог исказа где сведок каже да се сећа да између осталих Ловашћана 12.10.1991. године било ухићено и одведено у зграду општине Ловас где сам била задржана око 15 дана и испитивана и кад сам била пуштена да одем кући по робу у мојој кући, значи сведок се ипак изјашњавала на те околности.

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Па, кажем не знам, то је давно било, већ ми се избрисало из сећања, јесам ја док је било свежије сећала, па не

можете се свега сетити, можда ћу сад кад изађем ван из суда можда ћу се сетити неких ствари које сад нисам рекла. Не можете се сетити свега, давно је то било.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Хвала. Ја немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Има ли неко од оптужених питања? Од бранилаца. Не, не, сачекајте. Изволите.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Госпођо, можете ли нам рећи, поменули сте војника неког којег сте питали где их воде и он је наводно одговорио да их воде на минско поље, је ли то било 18.-ог ујутру или?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: 18.-ог ујутру.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: И сигурни сте да је из Ваљева, поменули сте баш да је?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Ваљевчан, Ваљевчан, знам, реко је да је из Ваљева.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Он је рекао?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Да.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Где је то било?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: У опћини у дворишту.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: А он је био у дворишту, да ли је био стражар неки или је то, затекао се у пролазу?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Био је, стао је, стајао је са пушком, је ли чуво нешто немам појма, тамо је стајао са пушком.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: А, реците ми, је ли то био војник регуларне војске или је добровољац?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Регуларне војске.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Регуларне.

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Имао је униформу војничку.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Какву униформу?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Ону шарену.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Маскирну?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Маскирну.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Ништа. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите. Не, не, сачекајте, од бранилаца је ли има још неко питања?

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Да ли можете да опишете, прво ћу Вас подсетити, у том исказу који сте дали у Вуковару Ви апсолутно нисте споменули Петронија, питам Вас.

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Нису ме питали о томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У овом првом има два исказа.

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Два исказа.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Питам Вас, осим како сте га мало пре описали, да ли можете да ми кажете како је био обучен, шта је имао на себи?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Имао је нешто смеђе, нешто смеђе, мршав.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Шта је то смеђе?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Браон.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Да, али шта?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Па, хлаче браонске, чизме је носио, имао је неке јакне, увек је био наоружан до зуба, нож забоден са стране носио нож и пушку је имо.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Да ли је на глави имао нешто или не?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Како кад. Некад је имо траку око главе, некад није.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Рекли сте да је била температура минус 11 степени.

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Да, у једанаестом месецу.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Да ли све време док сте били у притвору?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим? Она није помињала.

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: На присилном раду кад сам била, то је била, кад смо ишли на присилни рад.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Да ли је у то време била температура минус 11 степени?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Минус 11 степени, све се смрзло.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је рекла.

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Тај дан кад смо ишли кукурузе брати, у рукавицама смо брали кукурузе, смрзли се.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Где сте сакрили пиштољ?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: То сад није важно.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Где је Ваш отац сакрио пиштољ?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Ја сам његов и мој сакрила.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Да ли можете да ми кажете где је Ивица имао повреде?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Ко? Ивица?

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Иван Видић кажете.

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: По бутовима и по ногама, сав је био избоден.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Колико и где?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Ма, имао је пуно убода ту по ногама, по, шта ја знам, видела сам по ногама да лије крв, нисам га ја питала где је био убоден.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Хвала. Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље, изволите.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ја бих молио да питате сведокињу да ли је повод њезиног доласка у полицијску станицу на спавање одузимање пиштоља, златнине и дуката из њезине куће?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Да, то сам заборавила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците.

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Да. Златнина је била код Љубана и онда ми је вратио.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Овај, питајте сведокињу да ли се сећа да је спавала заједно са том Снежаном Кризманић у соби преко пута у којој је спавао брачни пар Воркапић, овога, Воркапић овај Трндо, Милан и његова жена Нађија и Ђаковић Марија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где то, у којој згради, полиције?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: У полицијској станици, јесте.

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Нисам тамо никог видела, ја немам појма.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Питајте сведокињу да ли је изашла заједно са својим оцем и мајком за Хрватску?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Да, да.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Питајте сведокињу да ли тог официра којег идентификује као, овај, пуковника Шљиванчанина, да ли јој нешто значи име пуковник Слободан?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Како се презиво?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Спомињао сам у својој одбрани госпођо судија, молим Вас помозите, нисам записао.

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Имао је бркове.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Бркове, јесте.

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Да, црн, имо бркове, па сам ја мислила да је то Шљиванчанин.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Суботић.

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Суботић, је, је, чула сам после да је Суботић. Ја сам чула да је Суботић али мени личи на овога Шљиванчанина, има бркове ко Шљиванчанин.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Стасит, висок, изразито стасит и леп човек је ли тако? Питајте сведокињу да ли је пуковник Суботић није предао, овај, Љуби да је чува?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: До даљњег.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога да чува?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Сведокињу заједно са Снежаном.

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Ко?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пита Вас оптужени да ли Вас је тај, који Вама личи на Шљиванчанина, оптужени објашњава да је то неки пуковник Суботић, да ли Вас је то лице предало заједно са Снежаном Кризманић неком Љуби да Вас чува?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Из Краљева.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неком Љуби из Краљева да Вас чува?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Тај младић је био, ја не знам ко је тај младић.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Висок?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Да.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Око метар и деведесет?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Да, и висок један био али ја не знам ко је тај.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Вишљи у сваком случају од Радојчић Милана и он је спавао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је тај био младић високи?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: У тој згради, у тој кући где смо били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли Вас то војно лице предало том високом да Вас чува?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Да, да нас чува, да. Немам појма шта је било вани, ми смо у соби, ја не знам шта је било вани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кад се то дешава?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Па, то кад смо били у опћини и онда су нас пребацили ту у тај део, те две ноћи смо ту биле, а биле смо у опћини заточене онда смо ишле ту у зграду где су били, где је команда била.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Је ли није било обрнуто, најпре у полицији спавање па онда у опћини?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Па, ди је полиција?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па, у кући Кесера била.

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: А ту је полиција била?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: У тој кући сте спавали заједно Снежана.

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Да, ја и.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Снежана Кризманић и ти.

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Да.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: И преко пута у соби Ђаковић Марија са брачним паром Воркапић Милана звани Трндо.

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Нисам ја њих видела, не сећам се.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро, сећају се они. Имам примедбу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Прво, сведокиња неке ствари не спомиње да мештани села Ловас који се налазе иначе и у публици не би сазнали за њезине неке радње, односно на који начин је отишла у Хрватску, у сваком случају отишла пре родитеља и то тај пуковник Суботић је, овај, средио папире и он је, овај, заврбовао да ради за Службу војну и зато је она отишла раније, а родитељи тек после су протерани због тога што она није никакве дојаве дојављивала.

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Није истина.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Мени је пуковник Суботић то причао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Какве дојаве? Па нећу ја моје Хрвате цинкарити.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па, везани су пуковник Суботић и овај Љубо из Краљева па зато вероватно су у вези па се не спомињу, због тога, због оног што је она прихватила да одрађује за ове, а исто сведокиња, најлакше је рећи Љубан Деветак, зна она ко је отео то злато и дукате и пиштољ, овај, и ко је малтретирао и да је заштићена била у станици милиције и да је неко јавио пуковнику Суботићу у Шид да је тај дошао специјално ту вече, овај, да, овај, види шта је проблем и он лично јој вратио ту златнину и то ми је уосталом и њезин покојни отац причао, е зашто она лаже рекао сам који је разлог.

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Па, не лажем, не могу се сетити више.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ма, срам те било, лажеш.

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Па, не лажем.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ма, ђубре једно, лажеш.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте тако да се обраћате, сачекајте мало.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Извињавам се. Ја могу само викати, немојте молим Вас.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се изврши СУОЧЕЊЕ између оптуженог Љубана Деветака и сведока Викице Филић на околност да ли је оптужени Љубан Деветак наредио да се убију Марин и Катарина Балић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Радња суочења се састоји тако што ћете гледати у очи оптуженом Љубану Деветак у вези овога што тврдите да сте чули да је он то наредио, окрените се према њему, па му реците.

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Чула сам кад си реко да се ликвидирају.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Слушај, овај, прво ниси могла чути јер ја никад тамо нисам седео ту где причаш, мислим толико лажеш.

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Долазио си ту, па долазио си ту, сваки дан си долазио, видила сам.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Сваки дан? Па ја никад, нисам ни мрднио из Ловаса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Окрените се тако да можете да га гледате у очи, не према мени.

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Мени није добро. Није ми добро.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ја бих молио да је на психијатрију, овај, проматрање, није жена нормална и овакве ствари да сведочи.

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Ја сам нормална, потпуно нормална.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да си нормална не би лагала толико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Идите седите.

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Ја не лажем.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Како не лажеш?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Рекла сам истину, што и је.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Оппростите, је ли могу да изађем, морам, овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете. Има ли даље неко од оптужених питања?

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ: Суткињо, мени није добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дајте да направимо онда паузу ако Вам није добро.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Главни претрес СЕ ПРЕКИДА у 16 часова јер сведокиња изјављује да се не осећа добро, те ће бити настављен у 16 часова и 20 минута.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Главни претрес СЕ НАСТАВЉА у 16 часова и 30 минута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нека уведу сведокињу, пар питања па да завршимо.

Констатује се да је здравствена служба суда приложила извештај доктора специјалисте да је након што је сведоку позлило у судници сведокиња изјављује да не жели да се враћа у судницу, да јој је повишен притисак, а када је измерен исти износи 190 са 100 услед стреса и након што је председник већа позвала сведока да се врати у судницу радник Службе за сведоке обавештава суд да сведок не жели да се враћа у судницу и да не може да настави да сведочи, а што је констатовано и од здравствене службе.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Главни претрес СЕ ПРЕКИДА у 16 часова и 35 минута и биће настављен дана 30. марта 2009 године са почетком у 14 часова и 30 минута.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА